

Jan Malý

"Quo vadis"

"Quo vadis domine." "Kam kráčíš, pane?" Ptal se Petr Krista před branami Říma.

Od těch dob se všichni ptáme v nadsázce sebe samých, anebo společenství, ve kterých se pohybujeme a žijeme. Ptáme se tak v duchu ale někdy i nahlas, sebe, své rodiny, svoji party, kamarádů, svých spolupracovníků a v neposlední řadě svého národa. Začne-li některý kolektiv směřovat jinam než jsou naše priority, snažíme se nejprve jeho směřování ovlivnit a když se nám to nedaří, pokoušíme se z takového kolektivu vyvázat. Není to však nikdy snadné a většinou je to i bolestivé. Je bolestivé opustit partnera, rozloučit se s kamarády nebo spolupracovníky.

Ale stále to není tak bolestivé jako opustit klamavou snadnou cestu laciných rozkoší, která nás svou snadností zavádí do postupné průměrnosti a posléze i zkázy. Proto je třeba abychom, právě sami sobě co nejčastěji pokládali tu otázku a nemusí to být ani latinsky. Kam kráčíš, člověče, kam směřují tvoje kroky. Ale pamatuj, po správné cestě je třeba postupovat pevně ale ne sveřepě. Pamatuj, že bigotní zaslepenec i když kráčí, po správné cestě, odradí ostatní, aby se po ni vydali s ním. Nepřej si, aby se ostatní na tebe dívali s politováním a ptali se "Quo vadis" ty nešťastníku a proč kráčíš tak sám? Měj se krásně, každý kdo to čteš a kráčeť od úspěchu k úspěchu a slunce štěstí na cestu ať ti svítí.